

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/14/2024
Identifikačné číslo spisu:	4218202639
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4218202639.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne BENCONT COLLECTION, a. s., Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, proti žalovaným 1/ Z. R., narodenému XX. U. XXXX, M., Ž. XXX/XX, 2/ E. R., narodenej XX. A. XXXX, M., Ž. XXX/XX, oboch zastúpených spoločnosťou JUDr. Peter Váchan, advokát, s. r. o., Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 14 978,87 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 7Csp/96/2018, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. októbra 2023 sp. zn. 8CoCsp/18/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 19. októbra 2023 sp. zn. 8CoCsp/18/2023
z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Komárno č. k. 7Csp/96/2018 - 509 z 27. novembra 2023 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 7Csp/96/2018-397 zo dňa 11. apríla 2023, v spojení s opravným uznesením č. k. 7Csp/96/2018-430 zo dňa 20. júna 2023 zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 204,35 eura z titulu poplatkov a vyčíslených úrokov z omeškania ku dňu 29. júnu 2015 v sume 1 339,77 eura; uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 5 729,79 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 1. marca 2018 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 23,4 %. Opravným uznesením č. k. 7Csp/96/2018-430 z 20. júna 2023 opravil záhlavie a to uvedenie právneho zástupcu žalovaných.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 497 zákona č. 513/1992 Z. z. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2, § 529 od. 1, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 4, ods. 9, § 54 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov

(ďalej len „Občiansky zákonník“), § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a na základe výsledkov vykonaného dokazovania skonštatoval, že žaloba bola podaná sčasti dôvodne. Predmetom konania po čiastočnom späťvzatí žaloby zo dňa 21. augusta 2019 naďalej zostal uplatnený vo výške 14 978,87 eura z titulu istiny, úrokov vo výške 402,86 eura, úrokov vo výške 6 381,81 eura, úrokov zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 14 978,87 eura vo výške 10,9 % ročne od 1. marca 2018 do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 14 978,87 eura od 1. marca 2018 do zaplatenia. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že zo strany právnej predchodkyne žalobkyne Poštovej banky, a.s. bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok z 25. októbra 2018, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu. Následne konštatoval, že došlo k zosplateniu úveru, a to doručením výziev z 11. júna 2015 a z 29. júna 2015. Vo výzve z 11. júna 2015 právna predchodkyňa žalobkyne uviedla, že pohľadávka banky bola viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti, preto poskytla ešte dodatočnú lehotu na úhradu v trvaní 15 dní. Z dôvodu neuhradenia pohľadávky, žalobkyňa doručila žalovaným výzvu z 29. júna 2015. Skonštatoval, že všetky splátky, ktorých splatnosť bola staršia ako 3 roky, t. j. pred 24. májom 2015 teda pred podaním žaloby, boli s poukazom na vznesenú námietku premlčania už premlčané, preto súd prvej inštancie uplatnený nárok v sume 1 630,85 eura zamietol. O zastavení konania sčasti v sume 204,35 eura z titulu poplatkov, v časti úrokov a úrokov z omeškania vyčíslených k 29. júnu 2015 a v časti prevyšujúcej sumu 402,86 eura, súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 145 ods. 1 CSP.

1.2. Súd prvej inštancie viazaný vysloveným právnym názorom súdu vyššej inštancie v kasačnom uznesení č. k. 8Co/256/2019-203 z 23. apríla 2021, v zmysle ktorého nemožno tolerovať odchýlky ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) medzi skutočnými nákladmi spotrebiteľa vo výške 156 eur a sumou uvedenou v zmluve vo výške 11 376,38 eura, pretože rozdiel predstavuje sumu vo výške 1 779,62 eura, ktorá suma mohla výrazne ovplyvniť výpočet RPMN a teda aj konečné správanie spotrebiteľa pri výbere výhodnejšieho úveru. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie konštatoval porušenie povinností v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) zákona 129/2010 Z. z., čím sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.). Na základe uvedeného preto žalobkyni priznal sumu 5 729,79 eura vychádzajúc z výšky poskytnutého úveru v sume 17 000 eur, zníženú o vykonané úhrady v celkovej výške 9 639,36 eura a zníženú o premlčané splátky v sume 1 630,85 eura, k zaplateniu ktorej zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne.

1.3. V súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020 súd prvej inštancie nepriznal žalobkyni uplatnený nárok na dohodnuté úroky po zosplatení úveru. V súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, spolu s istinou priznal žalobkyni aj úrok z omeškania vo výške vo výške 5,05 % od 1. marca 2018 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 19. októbra 2023 sp. zn. 8CoCsp/18/2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil; žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd po zhrnutí ustáleného skutkového stavu súdom prvej inštancie, skonštatoval správne posúdenie právneho vzťahu ako vzťahu spotrebiteľského. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa (postupcu) - Poštová banka, a. s. na žalobkyňu (postupníka) sa odvolací súd zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne ako právneho nástupcu pôvodného veriteľa. Ustálil, že vzťah medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (pôvodnou žalobkyňou) a žalovanými 1/ a 2/ vznikol z bankového úveru, ktorý je regulovaný špeciálnou právnou úpravou, a to zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom s charakterom lex specialis.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zo strany právnej predchodkyne žalobkyne došlo k splneniu všetkých predpokladov pre platné mimoriadne zosplatnenie. Právna predchodkyňa žalobkyne výzvami z 11. júna 2015, upozornila žalovaných 1/ a 2/, že sú v omeškaní viac ako 3 mesiace s plnením splátky pohľadávky a súčasne na základe uvedeného upozornenia, ich vyzvala k okamžitej úhrade celkovej dlžnej sumy v lehote 15 dní. Zároveň im oznámila, že v opačnom prípade je oprávnená využiť ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedenú výzvu v zásade je možné vyhodnotiť ako výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, po doručení ktorej musel postupca v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020 v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti ďalšej splátky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, a teda do 15. júla 2015, keďže z úverovej zmluvy vyplývalo, že splatnosť jednotlivých splátok úveru bola dohodnutá vždy k 15. dňu, toho ktorého kalendárneho mesiaca. Z obsahu spisu vyplynulo, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť dňa 29. júna 2015, listami z 29. júna 2015, ktorými okrem oznámenia o mimoriadnom zosplatnení, vyzval žalovaných 1/ a 2/ k úhrade sumy celkovo v sume 16 925,85 eura v lehote 10 dní. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatoval, že zo strany právnej predchodkyne žalobkyne došlo k dodržaniu ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka spolu s § 565 Občianskeho zákonníka. Dôvodil, že na rozdiel od výzvy z 11. júna 2015, ktorej primárnym účelom bolo upozornenie, resp. výzva dlžníka k úhrade, čo i len časti nezaplateného splatného dlhu a sekundárne upozorniť dlžníka na možnosť postupu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, tak účelom výzvy z 29. júna 2015 bolo primárne oznámenie o mimoriadnom zosplatnení dlhu a až sekundárne výzva k úhrade pohľadávky. Na základe uvedeného teda odvolací súd dospel k záveru, že právna predchodkyňa žalobkyne splnila i podmienku výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď za túto výzvu možno považovať výzvu z 11. júna 2015, ktorá je sekundárne i upozornením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

2.2. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaných 1/ a 2/, že žalobkyňa nepreukázala doručenie výziev, keď v súdnom spise sa ako dôkazy v tejto súvislosti nachádzali fotokópie podacích hárkov a obálok s doručenkami, preukazujúce, že tieto dokumenty boli žalovaným 1/ a 2/ doručované, resp. že sa dostali do ich dispozičnej sféry. V prípade výzvy z 11. júna 2015 jej doručovanie bolo preukázané podacím hárkom č. EPH004733920, z ktorého vyplýva skutočnosť, že žalobkyňa resp. jej právna predchodkyňa vykonala doručovanie výziev z 11. júna 2015 žalovanému 1/, ako aj žalovanej 2/. Uvedené potvrdzuje taktiež skutočnosť, že dátum podania je na uvedenom podacom hárku uvedený dňa 11. júna 2015 s tým, že predmet zásielky bol v oboch prípadoch označený identifikátorom „UPOZ1006“, ktorý sa zhoduje s identifikátorom uvedeným vo výzve z 11. júna 2015 adresovanej žalovanému 1/, ako i vo výzve adresovanej žalovanej 2/. Rovnako tak v prípade výziev z 29. júna 2015 adresovaných žalovaným 1/ a 2/ bolo preukázané ich doručenie fotokópiami obálok s doručenkami. V rámci tejto argumentácie odvolací súd podporne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020 zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021, prijatý ako judikát R 4/2021.

2.3. Odvolací súd argumentáciu žalovaných, že zmluva o úvere je neplatným právnym úkonom, pretože žiadosť o úvere neobsahovala údaj o RPMN, o výške mesačnej splátky, výške úrokovej sadzby, dátum prvej splátky a konečnej splatnosti úveru, ako aj ďalšie údaje uvedené právnou predchodkyňou žalobkyne, vyhodnotil ako nedôvodnú. Z dôvodu, že údaje, na ktoré poukazovali, boli zo strany veriteľa do úverovej zmluvy doplnené bez toho, aby sa osobitne dohodli, nie sú údajmi, na ktorých sa zmluvné strany môžu dohodnúť, ale ide o údaje, ktoré sa odvíjajú od požiadaviek stanovených žiadateľom o úver, resp. ide o údaje objektívne vyplývajúce zo zadaných vstupných údajov v bode 3, o ktorých sa dohodnúť nedá. Z uvedených dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné považovať úverovú zmluvu za neplatnú.

2.4. K námietkam žalovaných týkajúcich sa začiatku plynutia premlčacej lehoty v prípade mimoriadneho zosplatnenia úveru, odvolací súd aplikovaním právneho záveru vyplývajúceho z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021 vyslovil, že v posudzovanej veci tak mohla byť pohľadávka žalobkyne resp. jej právnej predchodkyne voči žalovaným 1/ a 2/ prvýkrát uplatnená až dňa 30. júna 2015, t. j. nasledujúci deň po vyhlásení mimoriadnej splatnosti

spotrebiteľského úveru k vyhláseniu, ku ktorej došlo dňa 29. júna 2015 a k premlčaniu nároku žalobkyne z úverovej zmluvy by došlo až dňa 29. júna 2018. Žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 24. mája 2018, teda počas plynutia zákonnej trojročnej premlčacej doby, preto odvolací súd konštatoval, že záver súdu prvej inštancie o nepremlčaní nároku žalobkyne bol správny. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania v súlade s § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ dovolanie (ďalej len „dovolatelia“), ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietali nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom otázky doručovania jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, ktoré síce podľa žalovaných 1/ a 2/ spočívalo v správnej aplikácii ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, avšak v nesprávnej interpretácii daného ustanovenia. Podľa názoru dovolateľov odvolací súd zrejme vychádzal z prvého spôsobu dojednávania fikcie doručenia uvedeného judikátu R 4/2021, podľa ktorého sa zásielka považuje za doručení uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania. Dovolatelia boli toho názoru, že zo strany žalobkyne neboli doložené žiadne listinné dôkazy od Slovenskej pošty, a. s., preukazujúce neprevzatie zásielky v odbernej lehote a vrátenie zásielky späť. Odvolací súd podľa dovolateľov vychádzal z prvého spôsobu dojednávania fikcie doručenia, a to, že zásielka sa považuje za doručení uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania v zmysle všeobecných obchodných podmienok. K uvedenému spôsobu dojednávania fikcie doručenia však zaujala súdna prax odmietavé stanovisko v judikáte R 4/2021. Na podporu svojich tvrdení, v zmysle ktorých samotný poštový podací hárok nepreukazuje doručenie listiny adresátovi, žalovaní 1/ a 2/ poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2023 sp. zn. 2Cdo/182/2022. Keďže zo strany žalobkyne nebolo preukázané doručenie výzvy z 11. júna 2015, ktorú možno považovať za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, preto bolo potrebné uvedené úkony považovať za neplatné. Z ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že možno postúpiť len splatnú pohľadávku a ak dôjde k postúpeniu nesplatennej pohľadávky, ide o postúpenie, ktoré odporuje zákonu v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobkyňa nepreukázala doručenie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt, preto žalobkyňa nemá v danom prípade aktívnu vecnú legitimáciu. Navrhli zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň predložili návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých rozsudkov z dôvodu bezprostrednej hrozby exekúcie, čím bol podľa nich daný dôvod hodný osobitného zreteľa, s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2021 sp. zn. 4Obdo/51/2020, z 12. júla 2019 sp. zn. 1Obdo/18/2019, z 29. marca 2023 sp. zn. 5Cdo/24/2023 a z 27. septembra 2023 sp. zn. 5Cdo/118/2023.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu zotrvala na svojich vyjadreniach v predmetnej veci. V súvislosti s argumentáciou ohľadom preukázania doručenia výziev na splatenie dlžnej čiastky úveru z 11. júna 2015, opätovne odkázala na podací hárok k predmetným výzvam, ktorý preukázal odoslanie zásielok do dispozičnej sféry žalovaných 1/ a 2/. Žalobkyňa zdôraznila, že vo forme odoslania predmetných výziev uskutočnila všetky potrebné kroky na to, aby mohol byť prejav vôle účinný, t. j. aby došiel a spôsoboval účinky v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov považovala splnenie povinnosti v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto podľa jej názoru došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu. Navrhla dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť a nevyhovieť návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

5. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) nezistil splnenie podmienok pre vyhovieť návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého

rozhodnutia, preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Dovolací súd len dodáva, že možnosť povoliť odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, na podklade ktorého možno nariadiť exekúciu, je len jednou z podmienok na odloženie vykonateľnosti a nie skutočnosťou preukazujúcou dôvod hodný osobitného zreteľa.

7. Dovolací súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne.

11. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP má osobitný význam vzájomný vzťah medzi právnou otázkou a rozhodovacou praxou odvolacieho súdu. Pre právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (R 83/2018).

15. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

16. Dovolací súd posudzujúc prípustnosť dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods.1 písm. a) CSP v súlade s § 432 CSP v spojení s § 124 CSP (I. ÚS 51/2020), v snahe autenticky porozumieť textu dovolania (IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) dospel k záveru, že dovolatelia nesúhlasili s právnym posúdením odvolacieho súdu pri riešení otázky fikcie doručovania výzvy podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V rámci namietaného odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe poukázali na judikát R 4/2021 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. mája 2023 sp. zn. 2Cdo/182/2022. V kontexte uvedeného poznamenali, že žalobkyňa nepreukázala doručenie výzvy z 11. júna 2015, preto neboli splnené podmienky na platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, v dôsledku čoho neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky, s poukazom na rozsudok najvyššieho súdu z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, z ktorého dôvodu žalobkyňa nemá v danom prípade aktívnu vecnú legitímáciu.

17. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu prípustnosti dovolania dospel k záveru, že dovolanie je procesne prípustné, preto sa následne zaoberal podstatou namietaného nesprávneho právneho posúdenia otázky účinného doručenia výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a otázky splnenia podmienok pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

18. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že právny vzťah medzi stranami sporu vznikol uzavretím zmluvy o úvere s právnou predchodkyňou žalobkyne Poštovou bankou a. s., ktorá poskytla žalovaným úver vo výške 17 000 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach v sume 252,96 eura v počte 120 splátok so splatnosťou prvej splátky k 15. júlu 2011 a termínom konečnej splatnosti k 15. júnu 2021 s úrokovou sadzbou vo výške 10,9 %, ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 12,2 % a priemernej RPMN vo výške 12,52 % a celkových nákladov v sume 11 376,38 eura. Z dôvodu nesplácania úveru riadne a včas, právna predchodkyňa žalobkyne listom z 11. júna 2015 upozornila žalovaných v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, že k 10. júnu 2015 je pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 1 630,85 eura, pozostávajúca z omeškanej splátky vo výške 1 430 eur, poplatkov vo výške 36,15 eura a poistného v sume 164,70 eura, pričom výška sankčného úroku je za každý deň z omeškania vo výške 0,20 eura. Uložila žalovaným lehotu 15 dní od doručenia výzvy na zaplatenie, ako aj zároveň upozornila žalovaných na možnosť zosplatenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. O doručovaní zásielky žalobkyňa predložila len kópiu podacieho hárku č. EPH004733920. Následne výzvou z 29. júna 2015 právna predchodkyňa žalobkyne zosplatnila úver k 29. júnu 2015 so zostatkom vo výške 16 925,85 eura, pozostávajúcim z dlžnej sumy vo výške 14 978,87 eura, úrokom vo výške 1 742,63 eura, poplatkami za upomienky v sume 39,65 eura a poistným v sume 164,70 eura, ktorú sumu uložila žalovaným zaplatiť v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Žalovaný 1/ zásielku s výzvou neprevzal v odbernej lehote a žalovaná 2/ uvedenú zásielku prevzala dňa 9. júla 2015 (v spise na č. l. 45 až 48). Právna predchodkyňa žalobkyne Poštová banka a. s. postúpila pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávok č. II/2018 z 25. októbra 2018 na žalobkyňu, o ktorej zmene súd prvej inštancie rozhodol uznesením č. k. 7Csp/96/2018-102 z 9. januára 2019 s právoplatnosťou od 20. februára 2019.

19. Z rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu vyplýva, že otázkou tzv. fikcie doručenia sa dovolací súd zaoberal napr. v rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/36/2020, 7Cdo/133/2023, 2Cdo/182/2022).

20. Najvyšší súd v rozsudku z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 ako judikát R 4/2021 judikoval právnú vetu v znení: „Ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že

pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení do 31. decembra 2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná“. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že „Ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať. V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručenú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručenú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielaťelmu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojsť k nevyvrátiteľnej domnienke ani fikcii, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je nepripustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej

osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednať notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Pri druhom spôsobe dojednávania fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. Opačná argumentácia by totiž viedla k absurdným dôsledkom - zmluvná strana by úmyselne uviedla adresu, na ktorej sa nezdržiava, aby znemožnila účinné doručovanie. Takto dojednanú fikciu doručenia možno istým spôsobom považovať za nadbytočnú, nakoľko pri doručovaní hmotnoprávnych úkonov sa nevyžaduje reálne prevzatie zásielky adresátom - z toho vyplýva, že aj bez takto dojednanej fikcie doručenia sa bude právny úkon považovať za doručený bez ohľadu na jeho faktické prevzatie, ak dôjde do dispozičnej sféry adresáta. Koncepcia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylnou od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nebanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať“. Dovolací súd zároveň poznamenal, že v spotrebiteľských sporoch je nevyhnutné posudzovať inštitút dojednávania oveľa prísnejšie, t. j. cez test prijateľnosti zmluvných podmienok spotrebiteľských zmlúv v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

20. Najvyšší súd v uznesení z 27. novembra 2024 sp. zn. 7Cdo/133/2023 v skutkovo obdobnej veci týkajúcej sa žalobkyne pri riešení otázky doručenia výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uviedol, že „podací hárok s uvedením konkrétneho čísla, nie je dôkazom o tom, že by výzva na splatenie dlžnej časti úveru bola aj reálne doručená a dostala sa do dispozičnej sféry žalovaných“. Totožný právny záver vyplýva aj z rozsudku najvyššieho súdu z 29. mája 2023 sp. zn. 2Cdo/182/2022.

21. V preskúmvanej veci dovolací súd vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci dospel k záveru, že dovolatelia dôvodne namietali odklon od ustálenej rozhodovacej dovolacieho súdu v otázke posúdenia preukázania doručenia výzvy podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka právnou predchodkyňou žalobkyne žalovaným. Podací hárok z 11. júna 2015 č. EPH004733920 (v spise na č. 1. 42) obsahujúci zásielku určenú žalovanému 1/ nie je hodnoverným dokladom o jej doručení žalovanému 1/ do jeho dispozičnej sféry. Vo vzťahu k žalovanej 2/ žalobkyňa doručenie výzvy z 11. júna 2015 vôbec nepreukázala. V kontexte uvedeného preto záver odvolacieho súdu o splnení podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka spočíva na nesprávnom právnom posúdení, čím je daný uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

22. V súvislosti s posúdením splnenia zákonných podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, dovolací súd konštatuje, že otázka týkajúca sa splnenia podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je súdnou praxou dovolacieho súdu ustálená. Z rozsudku najvyššieho súdu z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018, prijatého judikátu pod R 60/2018 vyplýva právna veta v znení: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že „Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat' voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné. Následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), na ktorú neplatnosť musí súd prihliadať aj bez námietky z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť“.

23. Najvyšší súd v rozsudku z 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022 v prijatom judikáte pod R 6/2022 prijal právnu vetu v znení: „V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa“.

24. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje dôvodne namietané nesprávne právne posúdenie zákonných podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z dôvodu odklonu v otázke posúdenia splnenia zákonných podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky.

25. Uznesením č. k. 7Csp/96/2018 - 509 z 27. novembra 2023 súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalobkyne zaplatiť žalovaným trovy právneho zastúpenia vo výške 650,04 eura v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia s právoplatnosťou od 14. decembra 2023.

26. Podľa § 439 CSP dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

27. Výdanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené)

rozhodnutie by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel, čo by zároveň odporovalo princípu právnej istoty (sp. zn. 4Obdo7/2018, 3Obo/9/2017). Závislým výrokom môže byť nielen dovolaním dotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (R 73/2004).

28. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 a § 390 CSP). Zároveň zrušil aj uznesenie o trovách konania v súlade s § 449 v spojení s § 439 CSP.

29. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

30. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní žalovaných. Vysloveným právnym názorom vyplývajúcim z toto uznesenia uvedeným najmä v bodoch 21. a 24. je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP).

31. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.